oli ärawõetud, ehk sahad kõrwi teisite seatud. Laitus ja kisa oleks muido kohe selle uenduse päraft tõusnud. Aga nüüd tehti tööd kui ennegi, ja kedagi ei märkind, et asi teisite oli läinud. Mõlemad uendused wankri ratastega ja adrasahkadega jäiwad rahwal teadmata. Tuisulased sõitsid siledad ja roopliku teed ümmarguse ratastega, kord tühjalt, kord koormaga, ega tunnud sest kedagi suuremat ränkust. Nemad kündsid ueste seatud adrasahkadega omad seemne-põllud, kesad ja söödid; aga kedagi ei näinud, kuda siin liigsahk puudus, seal jälle teise kõrwa oli käänatud, mis läbi mõlemad ühetasa mulla sees jookssid.

Kaks uendust läksid mehel lõbusamalt korda, kuida seda ete wõinud arwata; nüüd pidas ta nõuu, hakatud teel jälle tükikese kaugemale minna. Naljakas lugu oli Tuisulas kõige terariistadega. Nende wikatid, sirbid, noad, kirwed ja muud terariistad olid kõik kahekordse teradega, mis teine teise peal seistes nõnda olid seatud, et üks tera leikas, teine muido kõrwas käis. Uendaja wõtis liigterad küllest ära, pani riistad jälle oma wana paika, ja waata imet! Tuisulased niitsid heina, leikasid rukid, raiusid puid, tegid ühe rauaga wikatide, sirpidega, kirweste ja nugadega kõik endised tööd ja rõemustasid pealegi terawama tööriistade üle, mis — kui õhemad — hõlpsamalt läbikäisid; aga wäga arwast' pani üks tähele, et wikatil ja sirbil liigtera küllest oli wõetud.

Weel naljakam lugu kui tööriistuga oli Tuisulas rietega. Ehk kül, kuda ülemal juba nimetasin, neil enam käsi ega jalgu ei olnud, kui meil, se on: mõlemid liikmeid üks paar, siiski tehti kuubedele ika neli warust ja pükside neli reit. — Kaks pandi igakord selga ja jalga, teised kaks ripusid ilu päraft tühjalt. Nii oli wanast wõetud wiis: kue käiksel ja püksi reiel pidi ika oma kannupois uhkuse päraft kõrwas ripuma. Üks wõeras mees, kes nende riideid tahtis oma selga panna, ei teadnud ial kuhu tuppe ta kät ehk jalga pidi pistma, woi mis tühjaks pidi jätma. Sai tema aega mööda tundma, kumb tarwiline ja kumb liig pükksireis oli, siiski ei oskand ta ial Tuisulase kombel astuda, waid liig pükksireis käis igal sammul pliks! plaks! jalgade wasta. Ajas tuul mõnekorra liigreie jalgade ete, siis komistas mees ehk kukus püksi ilutüki päraft nina peale. Tuisulased käärisid liig pükksireied enamist wõõ alla ülesse, misläbi naad wähem seda kammitsad tundsid. Naljakas kül! Kui iljemine neid liigreisi pükside küllest taheti mahaleigata, siis seisid Walgelased niisama kõwast' selle asja wasta, kui Tuisulased ise. Mõni wõeras oli eluaea liigreie kammitsas ennast waewanud, et weel wanal põlwel täielikult ilma pliksu ja plakssuta ei oskand astuda, ja siiski tõrkus ta selle wasta, mis käigile kergituseks taheti teha. — Mis meesterahwa riidel üleliiga näitas, se puudus jälle naisterahwa riidel. Naiste ja tüdrukute seelikud tehti alt nii kitsad, et naad kuskil täieliku sammu ei wõinud astuda, waid otse kui kammitsas kanad käisid. Käistel, mütsidel ja